

စိုးသိုး စာပေ

(လုံခြုံစွာဖတ်ပါ)

ရုဏ်းမြတ်နိုး

မင်းရဲအနမ်းတွေကြားမှာ ငါ့အဝကိုပုံပေးမယ်

LnC

အခန်း (၁)

“မြတ်တော်ဝင်ဂေဟာ”

လန်းက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံလေး ခြံတိုင်၌ ကပ်ထားသည့် ကြေးဝါပြား ပေါ်က အမည်ကို ဖတ်သည်။ ခြံတံခါးကြီးသည် ရွှေဝါရောင်နှင့် အနက် စပ်ထားသည့် ဘေးလွှဲသံပန်းတံခါးကြီး ဖြစ်ပြီး ခြံတံခါးကြီးအား တစ်ယောက်က အတွင်းမှ ဆွဲဖွင့်ဟန်တူသည်။ ဝေါခနဲ အသံပေးပြီး ပွင့်သွားတဲ့ ခြံတွင်းအပြင်အဆင်တွေက လန်းအတွက် ကတ္တီပါကားလိပ် ဖွင့်ချသည်။ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား တွေ့ရသည့်နှယ် မြင်မြင်ရာက ရင်သပ်ရှုမော။ ခြံကြီးထဲ ကားချိုးဝင်တာနဲ့ ခြံဝမှ လူက ခါးညွတ်ခေါင်းငုံ့ပြီး အရိုအသေပေးတာက လန်းစီးလာသောကားက ကျော်လာတဲ့ အထိ။ လန်း စီးလာသောကားကြီးဟာ ကိုယ်ထည်အနက်ရောင်ကို အိစက်သော ဆိုဖာတွေ။ ကားတွင်းက လေအေးစက်ကြောင့် အေးစက်သော အထိအတွေ့ကြားမှ တပ်ထားသောမှန်က အကြည်မို့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အား အထင်းသား တွေ့မြင်နေရတာမျိုး။ ထို့ကြောင့် ကားဖြတ်သန်းရာ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်ရှိ စိမ်းမြသော မြက်ခင်းပြင်၊ ကျောက်ဖြူငါးကွေးကွေးကြီးရဲ့ နှုတ်သီးမှ ထွက်ကျနေသော ရေပန်းဖွားတွေ၊ တောင်ကုန်းသဖွယ် အဆင့်ကလေးများ လုပ်ထားသည့် ရေတံခွန်တု။ မြက်ခင်းဘေး၌ ကြီးမားသော မှန်ကန်ကြီးထဲ ထည့်ထားသည့် ငါးရောင်စုံများ ။ လှောင်အိမ်လှလှလေးထဲ ထည့်ထားသော ယုန်ဖြူလေးတွေ။ အိမ်ပုံစံ အမိုးချွန်လေးထဲ ထည့်ထားသည့် အမွှေးဖွား

ကလေးတွေဟာ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သွားတုန်း မြင်ရပေမဲ့ လန်းကလည်း ပြန်
လိုက်ကြည့်တာ မျက်စိတစ်ဆုံး။ လန်း ငေးလို့ မဝသေးခင်မှာ ပဲ
ကားကြီးက ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ဆင်ဝင်မြင့်မြင့်ကြီးအောက် ထိုးရပ်
သည် ။ ကားရပ်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ... ဒက်ဒီပြန် လာပြီ”

“ဒီဒီပြန် လာပြီကွ”

အော်ဟစ်မြူးတူးသံတွေက ဆင်ဝင်အောက်မှ ကားနားအထိ ပြန့်ကျဲ
ရောက်ရှိ လာပြီး ...

“အဟား ... ဟား သားနဲ့ သမီး”

ဦးကံကောင်းက ကားအောက်ဆင်းဆင်းချင်းပင် ကလေးထိန်းတွေ
လက်ထဲမှ ပြေးလွှားထိုးထွက်လာသည့် ကလေးနှစ်ယောက်အား ခူး
ထောက်ထိုင်ချရင်း ရင်ဖွင့်ကြိုသည် ။

“ဒက်ဒီ နေကောင်းရဲ့ လားဟင်၊ လူဆိုးတွေနဲ့ တွေ့တယ်လို့ မားနီက
ပြောနေတာ၊ မေပျိုက ဒက်ဒီကို စိတ်ပူလို့ ညတိုင်းဘုရားမှာ ဆုတောင်း
တာသိလား၊ ဒက်ဒီ အန္တရာယ် ကင်းပါစေလို့ ”

“သမီး ဆုတောင်းပေးလို့ ဒက်ဒီ အခု ဘာမှ မဖြစ်တာပေါ့ကွ”

ကုတ်ထောက်ဆံပင်လေးကို ဘီးကုပ်လေးနဲ့ လှန်သိမ်းတင်ထားသ
ည့် သမီးမျက်နှာ ရှင်းရှင်းလေးဆီက ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ဦးကံ
ကောင်း အားပါးတရ နမ်းသည် ။ ပြီးမှ သူ့လည်ပင်းအား ဖက်ထားသော
သားဘက် မျက်နှာလှည့်ကာ ...

“ကဲ ... သားကရော”

“လုလင်က ဆုမတောင်းဘူး ဒီဒီ၊ ဆုတောင်းတယ်ဆိုတာ ပျော့ညံ့သူ
တွေရဲ့ အလုပ်”

“ဟေ”

တအံ့တဩနှင့် မျက်ခုံးတပင့်ပင့် ဖြစ်သွားရသည် ။
ပါးဖောင်းဖောင်းကြားထဲက ချွန်ထွက်နေသော နှာတံကော့နှင့်
ထောင့်ချိုးညီ နှုတ်ခမ်းပါးရဲရဲလေးကို ဦးကံကောင်းက မချင့်မရဲကြည့်ရ
င်း ...

“ဒါဆို ရဲရင့်သူတွေရဲ့ အလုပ်ကို ပြောပါဦးသားရဲ့ ”

“ယုံကြည်ချက်လေ၊ လုလင်က ဒီဒီကို ယုံပြီးသား၊ လူဆိုးတွေနဲ့ တွေ့
လည်း ဒီဒီအနိုင်ရပြီး လုလင်တို့ ဆီ ပြန်လာမှာ ကို သိတယ်၊ အဲဒါ မေပျို့
ကို ပြောပြနေတာ၊ မေပျို့က မယုံဘူး”

“ဟား ... ဟား ဟုတ်ပါပြီဗျာ”

သဘောကျသူက ဦးကံကောင်းတင်မဟုတ် အနီး၌ ရှိသော ကလေး
ထိန်းတွေ့ရော အိမ်ထိန်းတွေ့ရော ဦးကံကောင်းရဲ့ လက်စွဲတော် တပည့်
ကျော်တွေပါ ပြီးသွားရတဲ့ အထိ လုလင်တို့ က စကားတတ်လွန်းသည် ။

“ဒက်ဒီပြောတော့ မေပျို့တို့ အတွက် ညီမလေးတစ်ယောက် ပါလာမ
ယ်ဆို”

“အေး ... ပါတယ် သမီးရဲ့ ”

မေပျို့အမေးကြောင့် ဦးကံကောင်းရင်ခွင်ထဲ ဝင်နေသော လုလင်က
ဖျတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ပြီး ...

“ဟွန့် ... မလိုချင်ပါဘူး၊ အစ်မတွေရော၊ ညီမတွေရော ရှုပ်နေတာပဲ၊

ပြီးတော့ လုလင်က မြတ်တော်ဝင်မှာ အငယ်ဆုံး၊ ထပ်ငယ်တာတွေ မလိုချင်ဘူး”

“အလကား ဒက်ဒီသား စိတ်ပုပ်”

“မေပျိုနော် ငါတီးထည့်လိုက်မယ်”

အပြောကနည်းနည်း လက်သီးဆုပ်က တရွယ်ရွယ်မို့ ဦးကံကောင်းမှာ မနေသာတော့ဘဲ ...

“သား ... မဆိုးရဘူးလေ၊ ကိုယ့်အစ်မကို”

“ခြောက်မိနစ်ပဲကြီးတာ”

ဖအေစကားကို မဆန့်ကျင်ပေမဲ့ စူပုပ်ပုပ်နှင့် ပြောသေးသည်။

“ဒီဒီခေါ်လာတဲ့ ညီမလေးကလည်း သားနဲ့ သမီးထက် နှစ်လပဲငယ်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးပဲနော် ကြားလား လုလင်”

“ဒီဒီကလည်း လုလင်ကိုပဲ”

မကျေမနပ်နှင့် ပြောပြီး ဒီဒီနောက် ကားပေါ် အကြည့်ရောက်သည်။ ကားမှန်အကြည့်ကို ထွင်းဖောက်ပြီး စူးရှခြင်းတစ်မျိုးနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားပြီးနောက် ...

“သမီးလေး ... လာလေ၊ ဒါဒက်ဒီပြောထားတဲ့ သမီးကိုကိုနဲ့ မမ၊ လာ သမီး”

ကားတံခါးဆွဲဖွင့်၍ ကိုယ်တိုင်လက်ဆွဲခေါ်သော ဦးကံကောင်းရဲ့ ကြိုဆိုမှုထံ လန်း ခြေလမ်းအစမှာ သိမ်ငယ်ခြင်းတွေ မပါတာ ထူးခြားစွာ။

အခန်း (၂)

“သမီးမမနာမည်က မေပျိုတဲ့ ၊ ဒါကလုလင်၊ သူတို့ မောင်နှမက
ခြောက်မိနစ်ပဲခြားပြီး မွေးတဲ့ အမြွှာလေ”

“အမြွှာသာဆိုတယ် ရုပ်ချင်းလည်း သိပ်မတူဘူးနော်”

လန်း စိတ်ထဲက ထွက်သွားတဲ့ မှတ်ချက်ပါ။ နှုတ်ဖျားကတော့ ဘာစ
ကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ အသံတိတ် စူးစမ်းမိတာက ကိုယ့်ကို သူတို့ ဘ
ယ်လို ကြုံဆိုမလဲဆိုတာ။ မေပျိုဆိုသူကတော့ ဂါဝန်လေး ဝဲသွားအောင်
လန်း အနားသို့ ပြေးလာရင်း ...

“ဒက်ဒီပြောကတည်းက မျှော်နေတာသိလား၊ ဒက်ဒီ မမတွေဘာ
တွေ မခေါ်ခိုင်းတော့ဘူးနော်၊ ဒီမှာ ကြည့်”

ပြောရင်း လန်းဘေးနား ပခုံးချင်းတိုက်ဝင်ရပ်ပြီး ...

“အရပ်ချင်း အတူတူပဲ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပဲ ပြောမယ်လေ၊ ရွယ်တူညီအစ်မ
ပေါ့”

ဆိုပြီး ပြောတဲ့ ပုံစံက တကယ့်တရင်းတနှီး။ ဦးကံကောင်းကတော့
အဖော်မင်ရှာသော သမီးကိုကြည့်ရင်း သဘောတကျနှင့်

“သမီးတို့ နှစ်ယောက် အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲ၊ ကဲ ဒီမှာ က”

“ငါကလုလင်”

ဖအေမိတ်ဆက်ပေးမှုကို မစောင့်ဘဲ ရွှေထွက်ရပ်ပြောပုံက ခပ်တင်းတင်း လက်ပိုက်၍ ။ လန်းက စပို့ရှပ်ဖြူ နီစပ်ကျား၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ ခူးဖုံးရုံကို ရွှေရောင်သန်းဆံပင်က ထူထူလုံးလုံးလေးနှင့် ဒီကောင်လေးမျက်နှာမှာ အထူးခြားဆုံးက ပါးဖောင်းဖောင်းကြားက ချွန်စင်းနေတဲ့ နှာတံနဲ့ ထောင့်ချိုးညီတဲ့ နှုတ်ခမ်းရဲရဲတွေကို ကြည့်နေမိသည် ။ လုလင်ကတော့ အသစ်ကျပ်ချွတ် ဂါဝန်တောင့်တောင့်ကြီး ဝတ်ထားပေမဲ့ ကြေးနီရောင်သန်းတဲ့ အသားရောင်။ ပခုံးကျော်ရုံ ဆံပင်တွေက မေပျို့လို ထူထဲနက်မှောင်တာမျိုး မရှိဘဲ အနီရောင်ပေါက်ကာ ဖွာလန်ကြနေတဲ့ ထိုကောင်မလေးရဲ့ အသွင်အပြင်ကိုကြည့်ရင်း ဟွန့်ခနဲ အသံပေးကာ နှာခေါင်းရှုံ့သည် ။ ထို့နောက် မလိုလားခြင်းများ စွာ ပါဝင်သော အသံဖြင့် စကားဆက်တာက စူပုပ်ပုပ်ဖြင့်သာ။

“ငါ့ကို ကိုကိုတွေဘာတွေ မခေါ်ပေမဲ့ ရိုသေမှုတော့ ထားရမယ် ကြားလား၊ ငါဒါဆိုဒါပဲ၊ အထွန့်မတက်နဲ့ ၊ ဒီအိမ်မှာ ငါကဗိုလ်”

“လုလင်ကလည်း ဟယ် အခုမှ ရောက်တဲ့ သူကို”

“နင် အသာနေစမ်းပါ”

မေပျို့ကို လှည့်ဟောက်ပြီးမှ ...

“နင့်နာမည်က”

“လန်းဆန်း”

“ဟာ ... ဟ၊ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး နာမည်ကြီး”

“နင်ဘာပြောတယ်၊ ငါမွေးပြီးမှ အဲဒီဆေးကပေါ်တာ၊ ငါ့အဖေအမေက ငါ့တစ်ဘဝလုံး လန်းဆန်းစေချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မှ ညှိထားတာ”

“တော်စမ်းပါ၊ မရှိတဲ့ အဖေအမေအကြောင်း ထည့်မပြောနဲ့ ၊ အခု န

ငုံအဖေအမေမရှိလို့ ငါ့ဒီဒီခေါ်လာတဲ့ နောက် လိုက်လာရတာများ ”

“ဘာပြောတယ် နင်”

လန်းက ရပ်နေရာမှ ချက်ချင်း ရှေ့သို့ တိုးထွက်သည်။ ။ လုလင်ကလည်း အသင့်ပြင်ထားပြီးသား တိုက်ကွက်တွေနှင့် ဆီးကြိုသည်။ ။ ဒီတော့ ဘေးနား၌ ရပ်ပြီး စကားရည်လုပွဲကို တားရကောင်းနိုး။ လွှတ်ထားရကောင်းနိုးနှင့် ကြည့်နေရသော ဦးကံကောင်းတို့ မှာ မနေသာဘဲ ကလေးနှစ်ယောက်ကြားထဲ ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး ...

“သား လုလင် အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ၊ လန်းက ဒီဒီအသက်သခင်လို့ ပြောထားတာ၊ လန်း မကယ်ရင် ဒီဒီ လုလင်တို့ ဆီ ပြန်ရောက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး လေကွာ”

“မယ့်ဘူး ဒီဒီ”

လုလင်က မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ဇွတ်အော်သည်။ ။ ပြီးမှ လန်းအား စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ကာ ...

“သူ့လို ပိစိညှောက်တောက်လေးက ဒီဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ကယ်နိုင်မှာလဲ”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ဒီဒီရှင်းပြမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီဒီရော လန်းရော ပင်ပန်းလာတယ်၊ နားဦးမယ်၊ လုလင်က ဒီဒီစကားကို နားထောင်ရမယ်၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး လန်းက ဒီအိမ်သား၊ သူ့ကိုအနိုင်မကျင့်ရဘူး၊ ဗိုလ်မကျရဘူး၊ မေပျိုလိုပဲ သဘောထားရမယ်၊ အဲဒါ ဒီဒီရဲ့ ရီကွတ်(စ်)”

ဦးကံကောင်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို လုလင်က မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာထက်မှာ တော့ မ

ကျေလည်ခြင်းများ စွာနှင့် မှန်ကုပ်ကုပ်။ ဦးကံကောင်းက သားဖြစ်သူကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ကြည့်ရသည် ။ ဒီသား ဒီသမီးအား မွေးကတည်းက သူက မိဘနှင့်သားသမီးကြား အမိန့်တွေ၊ အာဏာတွေ မသုံးဘဲ နားလည်မှုဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဖြင့်သာ ဆက်ဆံခဲ့သည် ။ ဒီအသက်အရွယ် ရောက်တဲ့ အထိ သားနဲ့ သမီးကို လက်ဖျားနှင့်ရွယ်ရန် မပြောနှင့် လေသံမာမာဖြင့်တောင် မမာန်ခဲ့။
ထို့ကြောင့် အသိမိတ်ဆွေတွေက ...

“အဲဒါကြောင့် လုလင်ကဆိုးနေတာ”

“သူ့ကို ကျူရှင်သင်တဲ့ ဆရာဆိုလည်း ပြောင်းရတာ ခဏခဏ၊ ဦးကံကောင်းမွေးထားတာ ယောက်ျားလေးဗျ၊ အဲဒီလောက်အထိ အလိုမလိုက်နဲ့၊ ကြီးလာမှ ထိန်းမရဖြစ်ရင်”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ သားသမီးဆိုတာ ရိုက်တိုင်း လိမ္မာတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ အရေးကြီးတာ အသိတစ်ခု သူတို့ ဦးနှောက်ထဲ ထည့်ပေးပြီးရင်ပြီးပြီ၊ ကျန်တဲ့ အမှားက အသေးအမြားပါ”

“ဒါပေမဲ့ မှားသမျှ လွှတ်ထားရင်”

“အမှားကင်းနေရင် လူ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ များများမှားမှ အမှန်များများ ဖြစ်လာမှာ ”

ဒါသူ့ရဲ့ လက်စွဲတော်ဆုံးမစကား။ အခုလည်း သားဟာသူ့အပေါ် မဆန့်ကျင်ခြင်းမှာ သူပေးသော မေတ္တာတရားကို ထောက်ချင့်ခြင်းဆိုလျှင် ...။

“ကဲ .. သမီး လန်းကိုနေဖို့ အခန်းစီစဉ်ပေးလိုက်”

“ဟုတ် ... ဒက်ဒီ”

မေပျိုက လန်းပန်းကိုဖက်ပြီး အိမ်ထဲဆွဲခေါ်သွားတာကို လုလင်က မကျေမနပ်နှင့် ပေစောင်းစောင်းကြည့်ရင်း ...

“ငါတို့ အခန်းထဲ သွင်းမလာနဲ့ မေပျို၊ သူ့မျက်နှာကြည့်ရင် ငါအိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“အိပ်မပျော်ရအောင် ငါ့မျက်နှာက ဘာဖြစ်”

ဆတ်ခနဲ လှည့်အော်မည့်အကြံအစည်က ဆုံးခန်းမတိုင်လိုက်။ မေပျိုက သူမကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည် ။

“လာစမ်းပါဟယ် ... လုလင်က အဲဒီလိုပဲ၊ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ညစ်လိုက်ရမှ ၊ ငါကတော့ သူ့လို မဟုတ်ဘူး ၊ နင်ရောက်လာမယ် ဆိုကတည်းက ပျော်နေတာ၊ တကယ်၊ နင်နေမဲ့အခန်းကို ငါနဲ့ မားနီက ရယ်ပြင်ပေးထားတယ် သိလား”

ပြောလည်း ပြော မေပျိုဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားတာက ကျွန်းနီရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော လှေကားကွေ့ကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ခန်းမကျယ်ကြီးရဲ့ ဘေးဘက်ရှိ အခန်းလေးဆီ။ မစ်ကီးမောက်(စ်)ပုံလေး ချိတ်ထားသော အခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်လိုက်ပြီး ..

“ဒါ ... နင့်အခန်း သိလား လန်း”

“နင့်အခန်းကရော”

မေပျိုက သူမကို အခုမှ စကားပြောဖော်ရသော လန်းအား ဝမ်းသာအားရကြည့်ရင်း ...

“ငါကလုလင်နဲ့ အတူနေရတာ၊ ဟိုမှာ ငါ့အခန်း”

မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းတံခါးဝ၌ ကောင်းကင်ဆီ ပျံသန်းရန်ပြင်နေ

သော စူပါမင်း(န်)ပုံ ချိတ်ဆွဲထားသည် ။ လန်းက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“နင်က စူပါမင်း(န်) ကြိုက်လို့ လား”

“ဟင့်အင်း ... ငါကစင်ဒရဲလား ကြိုက်တာ”

“ဘာလို့ စူပါမင်း(န်) ချိတ်ထားတာလဲ”

“လုလင်က ကြိုက်တာကိုးဟဲ့၊ သူက ဒီအိမ်မှာ အငယ်ဆုံး၊ ပြီးတော့ မွေးခါစက ပေါင်မပြည့်ဘူးလေ၊ မားနီပြောတာကတော့”

“မားနီဆိုတာက”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ”

မေပျိုက ဟက်ခနဲရယ်ရင်း ...

“ငါကမေ့သွားလို့ ၊ နင်က အခုမှ ဒီအိမ်ရောက်တာပဲ၊ ဒီအိမ်ကလူအကြောင်း ဘယ်သိမလဲ၊ မားနီက ဒေါ်ဝင့်နီတဲ့ ၊ ငါနဲ့ လုလင်ကို နို့ဘူးတိုက်ပြီး မွေးခဲ့တာလေ၊ ငါတို့ ကျန်းမာရေးလည်း မားနီပဲ အကုန်တာဝန်ယူထားတာ၊ လာပါလိမ့်မယ်၊ နောက်ဆိုနင့်ပါ ခြေသည်းလက်သည်း ညှပ်ပေးတာတို့ ၊ အားဆေးတိုက်တာတို့ ကို မားနီလုပ်ပေးမှာ ၊ မားနီက ဒက်ဒီအစ်မကြီး၊ ငါတို့ ရဲ့ ကြီးတော်”

“ဪ”

“အဲဒါကြောင့် မားနီက ငါတို့ မွေးကာစ အကြောင်းတွေ အကုန်သိတာပေါ့၊ ငါကမွေးတုန်းက အရမ်းထွားပြီး လုလင်ကသေးသေးလေးတဲ့ ၊ သူစားမဲ့အစာတွေကို ငါကငါ့ဆီရောက်အောင် ဆွဲယူနေခဲ့တာ ငါ့အမေဗိုက်ထဲမှာ ကတည်းကတဲ့ ”

“ဟွန့် ... အခုကျတော့ သူက နင့်ထက်တောင် ပိုပြီးထွားနေတာ၊ အရပ်လည်း ပိုမြင့်သလိုပဲ”

တွေ့ခဲ့ရသော ပုံရိပ်အား ပြန်မြင်ယောင်ရင်းပြောတော့ ငြိမ်သက်စပြုနေသည့် ဒေါသက ငယ်ထိပ်မှာ လာဆောင့်သည်။ ။ မေပျိုက လန်း ဒေါသထွက်သွားတာကို ရိပ်မိဟန်နှင့် လန်း ပခုံးအားဖက်ကာ ရယ်ရင်း ...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဟယ် ... လုလင်က ဒီလိုပဲ၊ နောက်တော့နင့်အသား ကျသွားမှာ ပါ”

တဲ့ လေ။ လန်းက မထင်ပါဘူးလို့ စိတ်ထဲကပြောရင်း မေပျိုအား နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ပန်းနုရောင်မွေ့ရာ၊ ပန်းနုရောင်မှန်တင်ခုံနှင့် တစ်ခန်းလုံး ပန်းနုရောင်သန်းသော မြင်ကွင်းက သူမနဲ့ အသားတကျ မရှိနိုင်ဘဲ အသားကျနေတာဆိုလို့ လုလင်အပေါ်ထားရှိသော ဒေါသဆိုလျှင် ...။

*

အခန်း (၃)

“ဆရာကိုယ်တိုင်လိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဦးဆောင်တဲ့ ဒီဖောင်ဒေးရှင်းရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေချည်း သွားလို့ ဖြစ်တာပဲ၊ ဟိုမှာ က ငလျင်အကြီးကြီးသာ ထပ်မလှုပ်တော့တာ၊ နောက်ဆက်တွဲ အသေးလေးငလျင်တွေ လှုပ်တုန်းဆရာ၊ ခရီးလည်း ကြမ်းတယ်၊ ဒီကြားထဲ ဆရာလိုက်မယ်သတင်းရလို့ ဦးသက္ကတောင် လိုက်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်”

ဦးကံကောင်းရဲ့ အပါးတော်မြဲ အစစအရာရာ မျက်နှာလွှဲစိတ်ချရတဲ့ မောင်ချိုအပြောကို လက်မခံခဲ့။

“ဒုက္ခရောက်နေသူတွေ၊ ဒီရှောင်လွှဲမရတဲ့ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကြီးကြောင့် ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသူတွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင်အားပေးချင်တယ် မောင်ချို၊ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းဖောင်ဒေးရှင်းကို ထူထောင်ထားတာပေါ့ကွ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဦးသက္ကပါ ဒီခရီးလိုက်မှာ ကျွန်တော်တော့ ဘဝင်မကျဘူးဆရာ၊ သူက အမြတ်မရရင် ခြေတစ်လှမ်းတောင် လှမ်းတဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်တော့”

“သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ နေမှာ ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ... မြေကိစ္စ၊ လေလံပွဲကိစ္စက မပြတ်သေးတော့”

“ဟေ့ကောင် အဲဒါ ငါပေးမှ သူရမှာ ”

“သူက အဲဒီမြေနေရာကို အရမ်းလိုချင်နေတာ”

“မင်းတော်တော် လျှာရှည်ပါလား မောင်ချို၊ အဲဒါ ငါပေးမှ ရမှာ လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ကဲ စီစဉ်စရာရှိတာပဲပြော၊ အဓိကက လှူမဲ့ပစ္စည်းတွေကို ငါတို့ နဲ့ ရက်သိပ်မကွာဘဲ ဟိုကိုရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ လှူရမဲ့နေ ရာမှာ ဆေးရုံကိုအဓိကထား၊ အဲဒီမှာ ငလျင်ကြောင့် ဒဏ်ရာရတဲ့ လူ တွေရှိမယ်”

ဦးကံကောင်းက အစီအစဉ်တွေဆွဲ၊ လိုအပ်တာတွေ ညွှန်ကြားပြီး ဒီ အင်အားပြင်းငလျင်လှုပ်ခတ်သွားသော ရှမ်းပြည်နယ်အထိ ကိုယ်တိုင်ခြေဆန့်ခဲ့တာပင်။ ဒီလိုသဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေအတွက် ရ ည်မှန်းပြီး ဦးကံကောင်းက ဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ရပ် ထူထောင်ခဲ့တာ နာဂ ဖ်မုန်တိုင်းပြီးကတည်းက။ ဒီအလုပ်ဟာ လှူသမျှဒါနထဲမှာ အမွန်မြတ် ဆုံးလို့ သူယူဆသည် ။ ဂီရိမုန်တိုင်းဒဏ်ခံရသူတွေကိုလည်း ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ လှူဒါန်းခဲ့သည် ။ ယခု ငလျင်ဒဏ်ခံရသူတွေအတွက် လှူဒါန်း စဉ်က ဘာအခက်အခဲမှ မရှိဘဲ လှူဒါန်းပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရန်ရက်နီးခါမှ ဦးသက္ကက သူနဲ့ တွေ့ဆုံရန် ခွင့်တောင်းလာ၏။

“သွားဖို့ မသင့်ဘူးဆရာ၊ ဦးသက္ကက ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ ဆရာသိ ရက်နဲ့ ၊ မဖြစ်မနေ ဆရာသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်အဖော်အဖြစ် လိုက် ခဲ့ပါရစေ”

“နေပါ မောင်ချိုရာ၊ ဒါမင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ၊ သူဖိတ်တဲ့ နေ ရာကလည်း ဒီမြို့ရဲ့ အထင်ကရဟိုတယ်ပဲကို၊ ငါ့ကိုသူတို့ လာကြိုလိမ့်မ ယ်၊ မင်း ဒီကစောင့်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ သာစီစဉ်”

သူ လျှော့တွက်ခဲ့မိသည် ။ လူကြီးလူကောင်းလို့ ဦးသက္ကကို ယုံကြည် မိခြင်းက သူ့အတွက် လွဲမှားခြင်းပင်။ လာကြိုသောကားက

တကယ်ချိန်းဆိုထားသည့် ဟိုတယ်ဆီမသွားဘဲ သူ့ကိုခေါ်သွားတာ မြို့စွန်ကအိမ်အိုဟောင်းဆီ။ ထိုအိမ်နဲ့ အသင့်စောင့်နေသူက သက္က။

“မင်းနာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ကံကောင်းချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်”

“ဒါဘာသဘောလဲ သက္က”

“ငါ့ညှိနှိုင်းချက်ကို လက်ခံစေချင်တဲ့ သဘော”

သက္ကက စားပွဲခုံရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းမှာ ထိုင်သည် ။ သူကမတ်တတ်ရပ်လျက်ပေမဲ့ သူ့ဘေးဘီဝဲယာမှာ သက္ကတပည့်တပန်းတွေက ဝိုင်းရံလျက်။ အသားကဖြူသည် ထက် နီစပ်စပ်ဘက်လှနေသည့် သက္ကကတော့ သူ့ကို ဖော်ရွေစွာပြုံးပြသည် ။ ဒါပေမဲ့ အပြုံးဟု မမြင်ဘဲ ကျားတစ်ကောင် သွားဖြဲနေသလိုမျိုး။

“မင်း လေလံပွဲမှာ ရတဲ့ မြေနေရာမှာ ငါ့ကို ဟိုတယ်ဆောက်ခွင့်ပေး၊ အကုန်အကျကို ငါအားလုံးခံမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရလာတဲ့ အကျိုးအမြတ်က တစ်ဝက်စီ၊ မင်းမြတ်ပါတယ် ကံကောင်းရ၊ စီးပွားရေးလောကမှာ ဒီလို ပါတနာမျိုး မင်း ကမ္ဘာပတ်ရှာတောင် တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သက္က၊ ငါစီးပွားရေးလုပ်တာ အမြတ်ရဖို့ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါဆိုရင်လည်း မင်း ဒီလောကထဲက ထွက်လိုက်တော့”

“ငါမထွက်ဘဲ ရပ်နေတာ မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်ခွင့်မရှိအောင်ပဲ”

“မင်း”

ဝုန်းခနဲထရပ်တာကြောင့် ထိုင်ခုံက အရှိန်နှင့် နောက်သို့လန်ကျသွား

သံက ခိုင်းခနဲ။ စူးရဲတဲ့ အကြည့်တွေထဲမှ ဒေါသအခိုးအလျှံတွေကို ဦးကံ
ကောင်း တွေ့နေရသည် ။

“မင်း ... ငါ့နေရာမှာ ဟိုတယ်ဆောက်မယ်၊ အဲဒီဟိုတယ်ထဲမှာ မင်း
နိုက်ကလပ်တွေထည့်မယ်၊ သရုပ်ပျက် အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုတွေ
မင်းဟိုတယ်ထဲမှာ ဖောဖောသီသီ ဝယ်ခွင့်ရမယ်၊ အဲဒီအတွက် ငါကအ
ကျိုးတူပူးပေါင်းရမတဲ့ လား၊ ဆောရီးပဲ သက္က ငါစိတ်မဝင်စားဘူး”

“မင်း စိတ်ဝင်စားသွားအောင် လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းတွေ ငါ့မှာ ရှိတယ်”

ဦးသက္ကက မျက်ရိပ်ပြတာနှင့် သူ့ဘေး၌ ဝိုင်းနေသော လူတွေက အ
နားသို့ ရုတ်ခြည်းတိုးကပ်လာလျှင် ဦးကံကောင်းက အနီးရှိထိုင်ခုံကို ဆွဲ
ယူပြီး ထိုလူစုဆီ ပစ်ပေါက်လိုက်သည် ။ ရုတ်တရက် ဝရန်းသုန်းကား
ဖြစ်သွားတဲ့ အခြေအနေမှာ ဦးကံကောင်းက အားလုံးကို ကျော်လွှားပြီး
ပိတ်မထားသော တံခါးဆီမှ ခြံအပြင်ပြေးထွက်၏။

“ပြေးပြီ ... လိုက်စမ်း မြန်မြန်၊ ဒီကောင်ထွက်လို့ မဖြစ်ဘူး”

ရန်လိုသော သက္က၏ အသံဝါကြီးက သူ့နောက်က ကပ်ပါလာသည် ။
ကားလမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း သူဆက်ပြေးလို့ မဖြစ်တာ ဦးကံကောင်း
သဘောပေါက်သည် ။ သက္ကတို့ ထဲမှာ လူအင်အားရော၊ လိုအပ်ပါက သူ
နောက်သို့ ကားမောင်းပြီး လိုက်လာနိုင်သေးသည် ။ ဆွေးနွေးပွဲက အ
သာတကြည်နှင့် မပြီးဆုံးသည့်အတွက် ဒီတစ်ခါထပ်ပြီး သူ့ကို ဖမ်းမိပါ
က ဦးကံကောင်းအတွက် ရှင်သန်ခြင်းက မရေရာတော့။ သူအသက်ဆ
က်ရှင်ရန် လိုအပ်ပါသည် ။ ဦးကံကောင်းရဲ့ အာရုံထဲ မြင်ယောင်လာတာ
က အရွယ်မရောက်သေးသော သားနဲ့ သမီး။ စိတ်ကိုတင်း၍ လမ်းမကြီး
မှ လမ်းဘေးဖွဲ့ဆင်းသည် ။ ဟိုးအဝေးဆီမှ စိမ်းစိုညိုမှောင်နေသော
တောတန်းက သူ့အားဆီးကြိုလျက်။

“လိုက်ဟေ့ ... တောအုပ်ထဲ ဆင်းပြေးပြီ”

“လူစုခွဲ ဖြန့်ရှာ”

အော်သံကျယ်တွေက သူ့အပြေးနှုန်းအား ရပ်မပစ်ရန် တွန်းအားပေးနေသလို။ ဆူးချုံတွေ၊ သစ်ပင်ကြီးတွေ အရိုင်းတောထနေသော တောအုပ်ကြီးထဲ သူ ဇွတ်တရွတ်ပြေးတာ ဘယ်ဆီရောက်မှန်းမသိ။ ဘယ်သွားချင်မှန်းမသိ။ ဆန္ဒက ပြင်းပြစွာ တစ်ခုတည်း။ လူယောင်ဆောင်ဘီလူးတွေ လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်ရန်။

“ဟ... ဟာ”

သွားပြီဆိုသောအသံနှင့်အတူ ကျုံ့ထွက်သွားသော ခြေလှမ်းကို ပြန်နုတ်မရတော့။ အသည်းထဲမှာ လှုပ်ခနဲ အေးသွားပြီး လေဟာနယ်ထဲ လူတစ်ကိုယ်လုံးက ခြေပစ်လက်ပစ် ကျသွားခဲ့သည် ။ နောက်ဆုံး အသိထဲမှာ ချောက်နက်ကြီးတစ်ခုထဲ ပြုတ်ကျခဲ့ပြီကို သူသိပြီးနောက် ...

“ဝုန်း ... ဘုန်း”

“အင့်”

ခနဲနေအောင် မြေမာမာ၌ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဖွဲအိတ်တစ်အိတ်လို ပစ်ကျသွားပြီး ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်နှင့် ဆက်စပ်သော အတိတ်တို့ သည် ကြယ်ရောင်အောက်မှာ တိမ်လွှာစီးရင်း အဝေးဆီ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီ။

*

အခန်း (၄)

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

နာကျင်မှုကြောင့် လူက ပြန်လည်နိုးထလာရပေမဲ့ အသိစိတ်က ဝေဝါးဝါး။

“ဦး ... ဦး သတိရ လာပြီလား”

“ရေ ... ရေပေးပါ”

မဝီမသတောင်းဆိုခြင်းကို လန်းက ကောင်းစွာနားလည်ပါသည် ။
ထို့ကြောင့် ဝါးဆစ်ပိုင်းလေးတွေနှင့် အသင့်ခပ်ထားသောရေကို ပြေးယူရင်း လူနာဦးလေးကြီးရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားနား တစ်ပေါက်ချင်းစီ ချပေးလိုက်သည် ။

“အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

နှုတ်ခမ်းဖျားတွေကို လျှာနဲ့ အငမ်းမရသပ်ရင်း ဦးလေးကြီးက ရေရဲ့ အေးမြခြင်းကြောင့် အင်အားတွေ ပြည့်ဝလာဟန်တူသည် ။ မျက်လုံးအစုံအား ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်ကြည့်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပါကွယ်၊ ဒါနဲ့ ကလေးက”

“ရှု”

နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ကာ လန်းက

ဂူပေါက်ဝအား သစ်ကိုင်းတွေနှင့် ဆွဲပိတ်ပစ်သည် ။ ဦးကံကောင်းကတော့ ကိုယ့်သမီးလေးနှင့် ရွယ်တူခန့်ရှိမည့် ဒီလူမမည်ကလေးရဲ့ အပြုအမူကို နားမလည်သလို လှဲနေရာမှ ခေါင်းထောင်ပြီး ကြည့်၏။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ တချို့နေရာက နာကျင်မှုတွေ ရှိနေတုန်းပေမဲ့ လှုပ်ရှားမှုတော့ ပြုလုပ်နိုင်သေးသည် ။

“တိတ်တိတ်နေ ဦး၊ အပေါ်မှာ လူတွေရောက်နေတယ်”

သူ့အနားသို့ တိုးတိုးကပ်၍ လေသံသဲ့သဲ့နှင့် ပြောသည် ။
ထိုအခိုက်မှာ ပဲ ကျင်းပေါ်မှ စကားသံတွေက လေနဲ့ အတူ ပျံ့လွင့်လာတာကို သူကြားရ၏။

“ဒီချောက်ထဲကျသွားတာဆို၊ အခုဘယ်မှာ လဲ၊ မင်းတို့ ဟာက မရေမရာနဲ့ ”

“အာစရိရယ် ... တစ်ညလုံး ဒီချောက်ထဲ ကျနေမှ တော့ တောကောင်ကြီးတွေက အလှထိုင်ကြည့်နေမလားဗျ၊ ဆွဲသွားလောက်ပြီပေါ့”

“ပေါ့ပေါ့လေးမပြောနဲ့ ကျော်စွာ၊ ကံကောင်းပြီး လွတ်သွားရင် ငါတို့ပါ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ အမှုပတ်နိုင်တယ်”

“သက်သေမှ မရှိတာ အာစရိရာ”

“မင်းပါ ငါဒီချောက်ထဲ ကန်ချမိတော့မယ်၊ သူ့ကို ဟိုတယ်ကနေ သွားခေါ်ထုတ်လာတာ ငါ့ဒရိုင်ဘာဆိုတာ အားလုံးသိတယ်၊ အဲဒီဒရိုင်ဘာကနေစစ်ရင် အားလုံး မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဖြစ်တော့မှာ ၊ အခုတောင် သူ့တပည့်တွေက လူပျောက်တိုင်ချက်စခန်းမှာ ဖွင့်ထားတာ မင်းမသိဘူးလား”

“ဒါပေမဲ့ ဦးကံကောင်းကတော့ အသက်မရှင်နိုင်တော့ပါဘူး အာစရိ

ရာ”

“အေး ... မင်းပြောသလို ဖြစ်အောင်ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာ ”

သစ်ရွက်ခြောက်ကို နင်းလျှောက်သံ၊ စကားသံတွေက သူတို့ နဲ့ တစ်စထက်တစ်စ ဝေးကွာသွားသည်။ ။ ဂူထဲ အမှောင်ထုက တိုးဝင်ရန် အားယူလာ၏။ ဦးကံကောင်းက တံတောင်နှစ်ဖက်ကိုထောက်ပြီး ထထိုင်ရန် အားယူတော့ ကလေးမက ပျာပျာသလဲ လာတဲ့ထူရင်း ...

“ဦးက သူတို့ ရှာနေတဲ့ ဦးကံကောင်းဆိုတာလား။”

သူက ဝေဒနာတွေကို စုတ်သပ်ညည်းညူရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။ ကလေးမလေးက ဂူပေါက်၌ စောစောက ဖုံးကွယ်ထားသော သစ်ကိုင်းခြောက်တွေကို ဖယ်ပစ်ရင်းက ...

“လန်းက လန်းဆန်းပါ”

“ဪ ... လန်းဆန်းတဲ့ လား၊ သမီးနဲ့ တော့ လိုက်ပါတယ်၊ လူကလည်း သွက်သွက်လက်လက်လေးပဲ၊ ဒါနဲ့ သမီးက ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဂူအတွင်းပိုင်း ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်အား အခုမှ သူက အကဲခတ်မိသည်။ ။ အတွင်းနံရံထောင့်၌ ငှက်ပျောခိုင်ကြီး တစ်ခိုင်ရှိပြီး ဘေးနားမှ ငှက်ပျောရွက်ခွံတွေက ပြန့်ကျဲနေ၏။ ပြီးတော့ ရေထည့်ထားသည့် ဝါးဆစ်ပိုင်းများ နှင့် ကောက်ရိုးတစ်ပုံက အိပ်ရာခင်းလို ဖြန့်ခင်းထားသည်။ ။ သူ့ကျောအောက်မှာ လည်း ခင်းထားသော ကောက်ရိုးတစ်ခင်းကြောင့် သူ နွေးထွေးနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ အားရအောင် အကဲခတ်ပြီးမှ သူက

“တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေတာလား။”

“ဟုတ် ... အဖေ့ကိုပါ”

“အဖေ”

ဦးကံကောင်းက မျက်ခုံးနှစ်ခုကို ထိလုနီးပါး ကျုံ့ရင်းက

“အဖေက ဘယ်သွားလို့ လဲ”

“အဖေ ရွာကိုပြန်သွားတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ၊ ခါတိုင်းဆို ဒီလောကီမကြာဘူး၊ အဲဒါကြောင့် လန်းက ဒီမှာ စောင့်နေရတာ”

“သမီးအဖေနဲ့ သမီးက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“အဖေက တောလိုက်တာ ဝါသနာပါတယ်လေ၊ အရောင်းအဝယ် အေးတဲ့ ဒီလိုလတွေဆို လန်းတို့ သားအဖ တောလိုက်နေကျ”

ကလေးမလေးက ခူးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် သိမ်းကျုံးပွေ့ပိုက်ကာ မျက်နှာလေးကို တစောင်းမှေးတင်ပြီး ဂူဝဆီ ဆွေးဆွေးလေးငေးရင်း ပြော၏။

“အဖေတောလိုက်နေကျ သေနတ်က ပျက်သွားလို့ လေ၊ အိမ်မှာ ပြန်ယူတာ၊ ပြီးတော့ ဓာတ်ခဲတွေ၊ ဓာတ်မီးတွေပါ အပိုထပ်ယူခဲ့မယ် ပြောပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ ခါတိုင်းဆို မနက်သွား နေ့ခင်းဆို ပြန်ရောက်ပြီ၊ အခုက”

“သမီးက ဒီမှာ ပဲ အမြဲနေနေကျလား”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ပခုံးထိရုံ ကြေးနီရောင်ဆံပင်တွေ လှုပ်ခါသွားပြီ။ နဂိုက ဖြူဝင်းသော အသားအရေပေါ် နေမထိ လေမထိရ သည့်ကြားထဲ ဖုန်မှုန့်တွေကြောင့် ညစ်ထပ်ထပ် ဖြစ်နေသည် ။ အိမ်က ထွက်လာကတည်းက ဝတ်လာဟန်တူသော အဝါရောင် ခူးကျဂါဝန်ဟာ

အရောင်တောင် မပေါ်တော့။ ဂါဝန်အောက်မှာ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည် ထပ်
ဝတ်ထားသဖြင့် အမြင်မှာ ကိုးရိုးကားရား နိုင်လွန်းသည် ။ လန်းဆန်းဆို
သူကတော့ သူ့အမေးကို ခေါင်းညိတ်ဖြေရင်း ...

“အဖေနဲ့ အမဲလိုက်ထွက်တိုင်း ဒီဂူထဲမှာ နေတာလေ၊ ချောက်ကြီးရဲ့
နံဘေးက ဂူဆိုတော့ သားကောင်ကြီးတွေတော့ မလာနိုင်ဘူးတဲ့ ၊ သမီး
သတိထားရမှာ မြွေတွေ၊ တခြားအကောင်ရှည်တွေရဲ့ ရန်ပဲလို့ အဖေက
ပြောဖူးတယ်”

ကြားရသမျှက စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်းပဲမို့ ဦးကံကောင်းက ရ
ထားသော ဒဏ်ရာတွေကိုပါ မေ့ပျောက်သွားသည် ။ တောကြီးထဲ ချောက်
ဘေးနံရံ၌ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ဂူထဲ၌ ပဟေဠိဆန်
သော သားအဖနှင့် လာဆုံနေရသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့မှာ ဒီကလေးမ
နှင့်ရွယ်တူ သားသမီးရှိ၍ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် နားထောင်သည် ။ ပြီး
တော့ လန်းဆန်း၏ မျက်ဝန်းထဲမှ အရိပ်တွေကို သူထူးဆန်းနေမိ၏။ ရဲ
ရင့်ခြင်း၊ သတ္တိရှိခြင်းတွေအပြင် မာန်မာနရောင်တစ်မျိုးက အရာရာကို
ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ရန် အသင့်ပြင်ထားတာမျိုး။

“ဦးကိုတွေ့တော့ ဒီချောက်ထဲ ပြုတ်ကျလာတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးကျတဲ့ နေ
ရာက လန်းရဲ့ ဂူဝနဲ့ နီးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဟိုလူတွေမတွေ့ခင် လန်း ဦး
ကို ဝှက်ထားနိုင်တာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်”

တလှိုက်တလှဲ ပြောမိရင်းက ဦးကံကောင်းမှာ ကလေးမလေးကိုကြ
ည့်ရင်း အတွေးက ရိပ်ခနဲ ရင်ထဲဖြတ်ပြေးသည် ။ သိလိုစိတ်ကြောင့် ထို
အတွေးကို သူ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ ...

“သမီးက အဖေနဲ့ အမြဲလိုက်နေကျဆိုတော့ သမီးမေမေကရော”

လန်းရဲ့ မျက်လွှာတွေက ဝင့်ခနဲ သူ့ထံရောက်လာသည်။ ။ ရှည်လျား ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်တွေကို ဖျတ်ခနဲ ခတ်တော့ စောစောက တွေ့နေရသည့် ရဲရင့်ခြင်းရောင်စဉ်တွေက ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

“လန်း... မေမေက လန်းကိုမွေးပေးပြီးကတည်းက ဆုံးသွားတာ”

“ဪ... ကွယ်”

ရင်ကိုဘောင်ဘင်ခတ်တက်လာသော ကရုဏာတရားများကြောင့် ကျောက်ဂူလေးအတွင်း ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဦးကံကောင်းက စိတ် မကောင်းခြင်းတွေဖြင့် နင့်သီးနေသော သူ့ရင်ဘတ်အား ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နှင့် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပြီးမှ ...

“ဦးဒဏ်ရာတွေ သက်သာသွားမှ ဒီချောက်ကြီးရဲ့ အပေါ်တက်ဖို့ လမ်းရှာကြမယ်လေ၊ ပြီးရင် သမီးရဲ့ ဖေဖေသွားတဲ့ နေရာကိုပြော ဦး လိုက်ရှာပေးပါ့မယ်”

“အပေါ်တက်တဲ့ လမ်းကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေ့ကိုတော့ ဦးရှာလို့ တွေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့ ”

“လန်းတို့ ရွာနားမှာ အင်အားပြင်းတဲ့ ငလျင်တစ်ခု လှုပ်သွားတယ်တဲ့ ”

လန်းဆန်းက ကျောက်ဂူထောင့်နားလေး၌ ထောင်ထားသော ငွေမှင်ရောင်ဓာတ်ခဲ ရေဒီယိုလေးကို ထုတ်ပြသည်။ ။

“သေဆုံးတဲ့ သူတွေ အများကြီးပဲတဲ့ ၊ အဖေသွားတဲ့ နေ့ပဲ လှုပ်သွားတာဆိုတော့”

“ဪ ... ကလေးရယ်”

အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ဒီကလေးက ခံစားမှုကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပေမဲ့ ဦးကံကောင်းကတော့ စိတ်မကောင်းကြီးစွာနဲ့ ကလေးမလေးအား ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပွေ့ပိုက်ထားမိသည်။ ။ လန်းကတော့ မရင်းနှီးသော သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မစိမ်းသော မျက်ရည်တွေနှင့် တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ရင်း ...

“လန်း... မငိုဘူး၊ မငိုတော့ဘူးဦး၊ အဖေကပြောဖူးတယ်၊ ငိုတယ်ဆိုတာ အရှုံးပေးတာပဲတဲ့ ၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေ တွေ့လာရင် တစ်ခါပဲ အရှုံးပေးပါတဲ့ ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ အရှုံးမခံဘဲ ပြန်တွန်းလှန်နိုင်အောင် ကြိုးစားတဲ့ ၊ အဲဒါကြောင့် အဖေပြန်မလာနိုင်တာကို လန်း ဝမ်းနည်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏခဏ မငိုဘူး”

“ကလေးရယ်”

ဆိုနှင့်ခြင်းဖြင့် သူပါ မျက်ရည်တွေ ဝေသီနေခဲ့တာ သူ့အသိဆုံး။ ဒီလိုသဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်တွေ ကြားထဲမှာ စတေးခံရသည့် ကလေးငယ်တွေရဲ့ နှလုံးသားပေါင်း မည်မျှရှိမည်နည်း။ မေးခွန်းကိုဖြေဖို့ ကြိုးစားရင်း ကြေကွဲခြင်းက ရင်ထဲ မှန်တိုင်းထန်နေခဲ့သည်။ ။ ထိုညက ကျောက်ဂူလေးထဲသို့ တိုးဝင်လာသော သဘာဝရဲ့ အအေးဓာတ်ကြားထဲမှာ သူအန်တုကြိမ်းဝါးမိတာက ...

ဒီကလေးကို သူ့မေတ္တာရိပ်နဲ့ နွေးထွေးစေရမယ်ဆိုတာ အတိအကျ။